

Z PROPASTI, KDE SE AŽ DOSUD SKRÝVAL, PŘILÉTLA JED-
na mohutná pěst a popadla Mínu. Ta stihla jen krátce vyjek-

nout a vzápětí ji nepřítel vyrval z vody. O pár vteřin později se do oceánu řinula její krev a pak v něm přistálo i její tělo, rozdrčené a téměř rozervané na dvě části.

Ani jsem neměla čas to všechno sledovat, protože Wickova druhá ruka už se natahovala po mně. Náš plán zaútočit z obou stran byl očividně ten nejhorší možný. Vyhnula jsem se obřímu palci a prstům, ale jemu se podařilo chytit mě za ocas. Urvál mi polovinu ploutve, jako by byla z mořských řas. Neobratně jsem prchala k naší lodi a řvala bolestí.

Podářilo se mi dostat se k Demetriovi. „Proč jsi nám to neřekl?“ křičela jsem na něj v tom zmatku.

Podíval se na mě v naprostém šoku. „Já to nevěděl. Slyšel jsem spoustu povídaček, ale...“

„On je opravdu ďábel.“

„Batšebo,“ řekl.

Bylo to jeho poslední slovo. Ohromné bílé tělo Tobyho Wicka zaclonilo zbytky slunce. Nějak se mi podařilo dostat se dost daleko od lodi, zatímco ďábel se rychle vypořádal s našimi námořníky. Rozdrtil je jako malé olihně, jimiž jsme se živili.

A pak.

A pak.

Jeho odporná, odporná tvář. Ponořila se do oceánu, vycenila řasami porostlé zuby velké jako moje hlava, zírala do slané vody otevřenýma očima, z nichž číselo šílenství nepřipouštějící slitování nebo dohodu. S vítězným úsměvem se zmocnil lodě. Za ním vlály jeho vlasy tvořené chaluhovým lesem, z něhož rostly korály a plavali v něm žraloci.

A pak jsem to spatřila.

Uviděla jsem v něm velrybu. Ano, měl paže a tvář jako člověk, ale měl v sobě i něco z velryby. Velryba z Propasti. Monstrózní odraz nás samotných. A současně i odraz lidí. Jako hladina, kde se oba naše světy potkávají.

Není divu, že vraždil nás. A není divu, že vraždil je.

Stejně jako v tu chvíli, kdy rozdrtil naši loď jako dětskou hračku.

„Demetrie!“ vykřikla jsem hlasitě, ačkoli jsem měla kvůli poraněnému ocasu potíže s pohybem. I dnes, po všech těch dlouhých letech, si říkám, že nebýt toho zranění, plavala bych k němu. Současně se ale také ptám sama sebe, jestli je to opravdu pravda. Dokázala bych překonat svou hrůzu pro záchranu jednoho jediného člověka? I kdybych věděla, že to téměř jistě nevyjde?

Jak se k němu blížily Wickovy ohromné pěsti, podíval se na mě. Nic neřekl. Jeho posledním slovem bylo mé jméno.

A poslední slovo, které slyšel, bylo jeho jméno, které jsem vyslovila já.

Znamená to něco? A i kdyby to něco znamenalo jen pro nás dva, snižuje se tím tento význam? Protože já v sobě cítila stejné pohnutí, jako když jsem našla to mládě. Jeho smrt mnou otrásla.

„Demetrie,“ zopakovala jsem tiše, jen pro sebe, když ho Toby Wick vzal do rukou. Když umíral, viděla jsem mu do tváře. Byla naplněná úlevou.

A úctou.

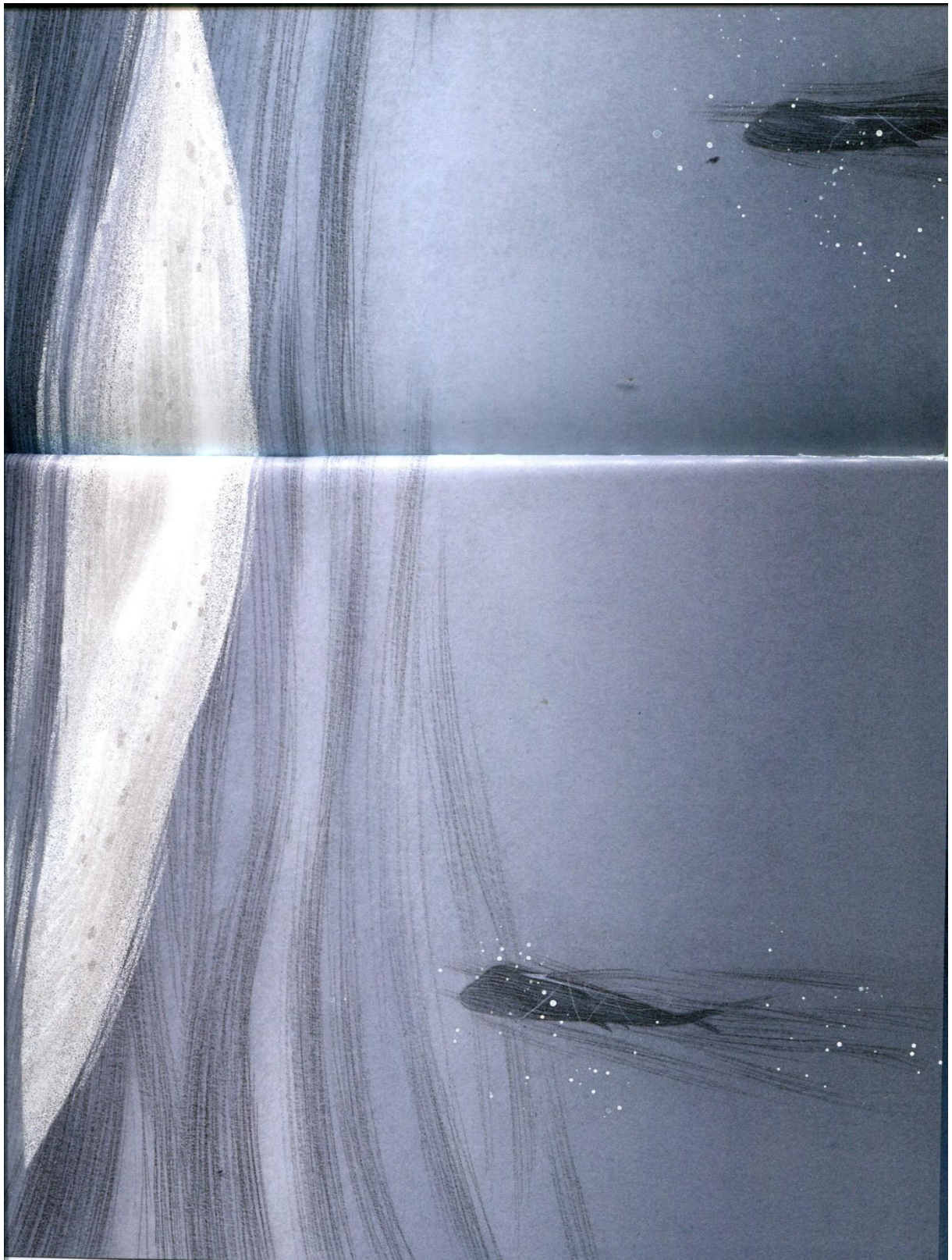
Pak jsem zůstala v oceánu sama s ďáblem.

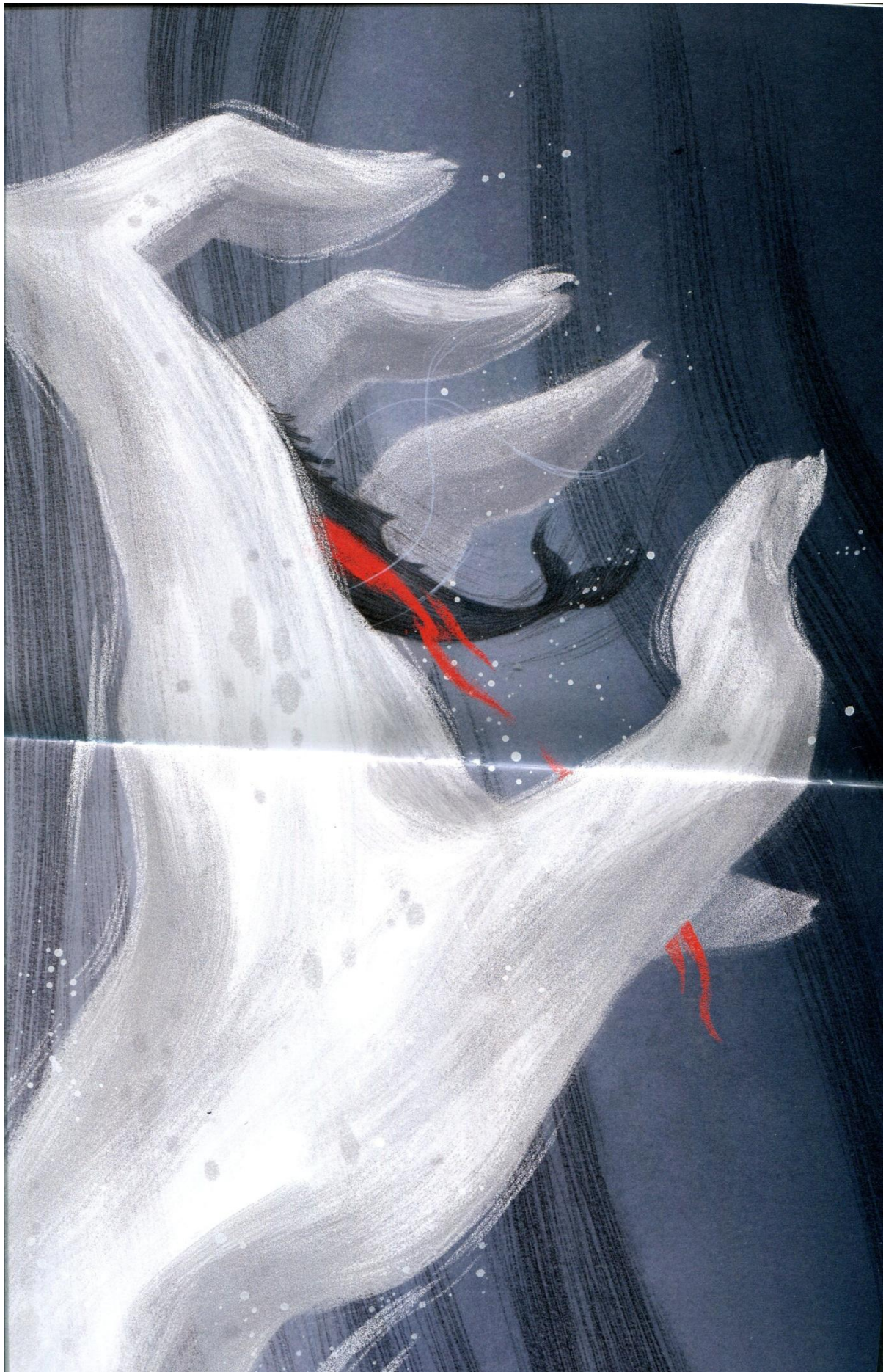
Proroctví. Ztělesněné proroctví. A já spatřila pravdu. Každý útok, který jsme mu připisovali – od smrti mé matky až po, ano, muže, kteří harpunovali a nakonec nezabili moji kapitánku –, dodal jeho legendě na životě. Když si ďábla představujete, vytváříte ho tím.

Přelomil náš stěžeň, rozerval palubu a vysypal obsah našeho podpalubí do nejtemnější hlubiny. Jen Demetrioovo tělo zamířilo k Propasti, kam míří všechna těla dýchající vzduch, naše nevyjímaje.

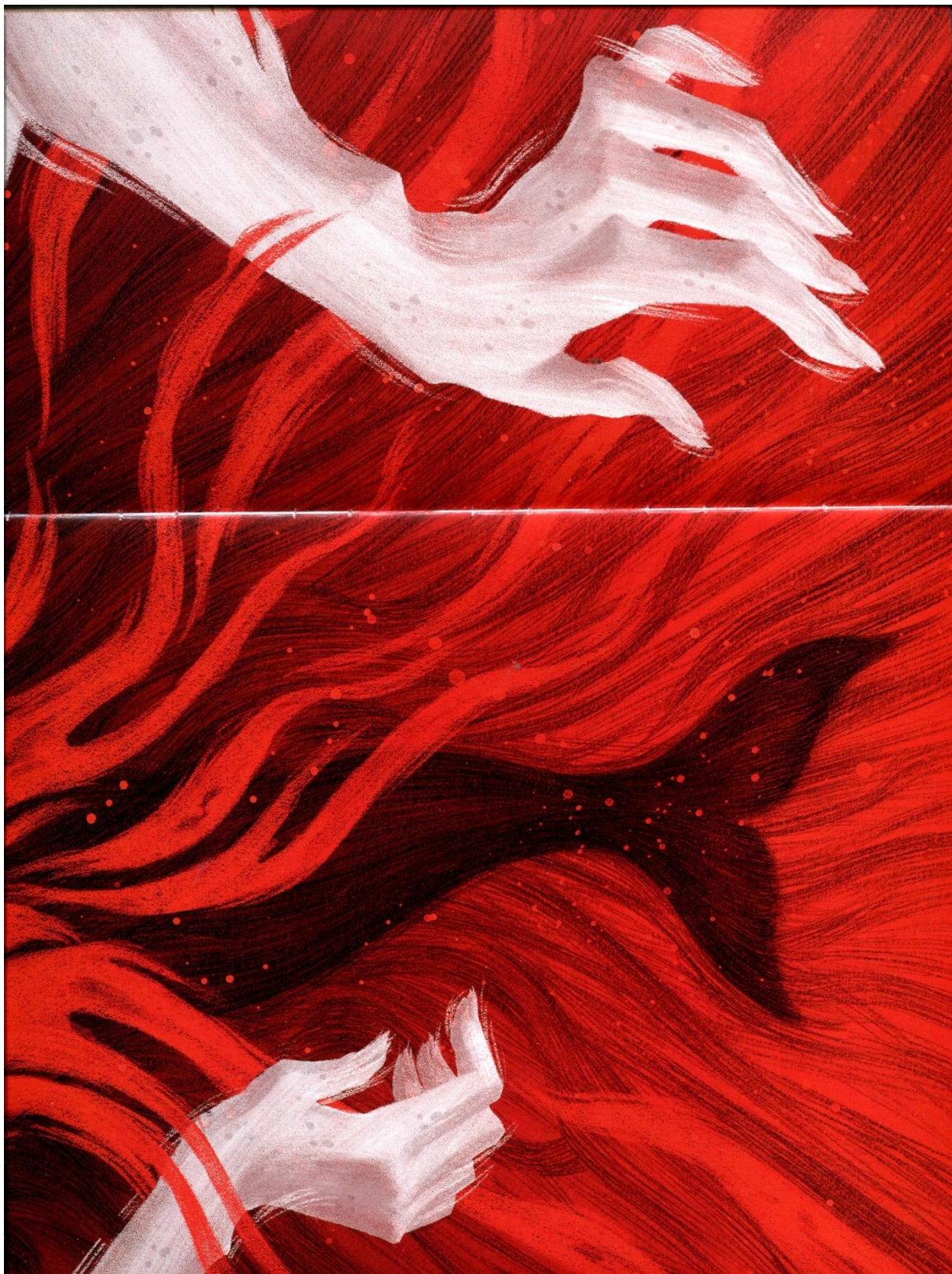
Toby Wick se otočil ke mně.

A vtom ze tmy vylétla naše kapitánka a udeřila ho do břicha. ♦

AČKOLI JEHO ŘEV BYL TVOŘEN VZDUCHEM A Z OTEVŘENÝCH ÚST SE MU ŘINULY BUBLINY, BYL TAK HLASITÝ, ŽE MĚ NA CHVILKU OHLUŠIL.

Naštěstí mě ale nic neoslepilo.

Dokonce i v tomto zmatku a za tuto nepředstavitelnou cenu kapitánčin plán kupodivu fungoval. Mína byla mrtvá, námořníci byli mrtví, Demetrius také, ovšem zatímco se Toby Wick zabýval snahou zabít i mě, kapitánka Alexandra ho mocným a rychlým úderem odmrštila do Propasti.

Všude okolo ní se rozlila krev tak hustá, že jsem sotva zahlédla její ocas.

Mohu si jen představovat, že když zjistila, co je zač, když spatřila, jaká hrůza nás potkala, pochopila, že má pouze jedinou možnost, pouze jediný úder.

Protože on už se po ní natahoval, jeho ohromné tělo se kroutilo ve vodě, jak se jí snažil vytáhnout do Propasti. Popadl ji za hřbetní ploutev, ale pak ji s dalším zařváním zase pustil.

Kapitánka mu svou přilbou, a možná dokonce tou rezavou harpunou, kterou jí lidé nechali v hlavě, musela způsobit nějaké vnitřní zranění.

Znovu po ní sáhl, chytil ji oběma rukama za ocas a oba se zmítali v souboji. Ona sebou mrskala a on kopal nohama delšíma než celá naše zničená loď. Byli tak propojení, že se v něm naše kapitánka ztrácela. Znovu zařval, neboť ho nejspíš opět poranila.

A pak se podíval na mě.

Měl oči větší než ta obří oliheň, s níž jsme bojovaly v hlubině, groteskně zlomený nos a cvakal zuby do vody, jako by ji chtěl rozkousat na kousky.

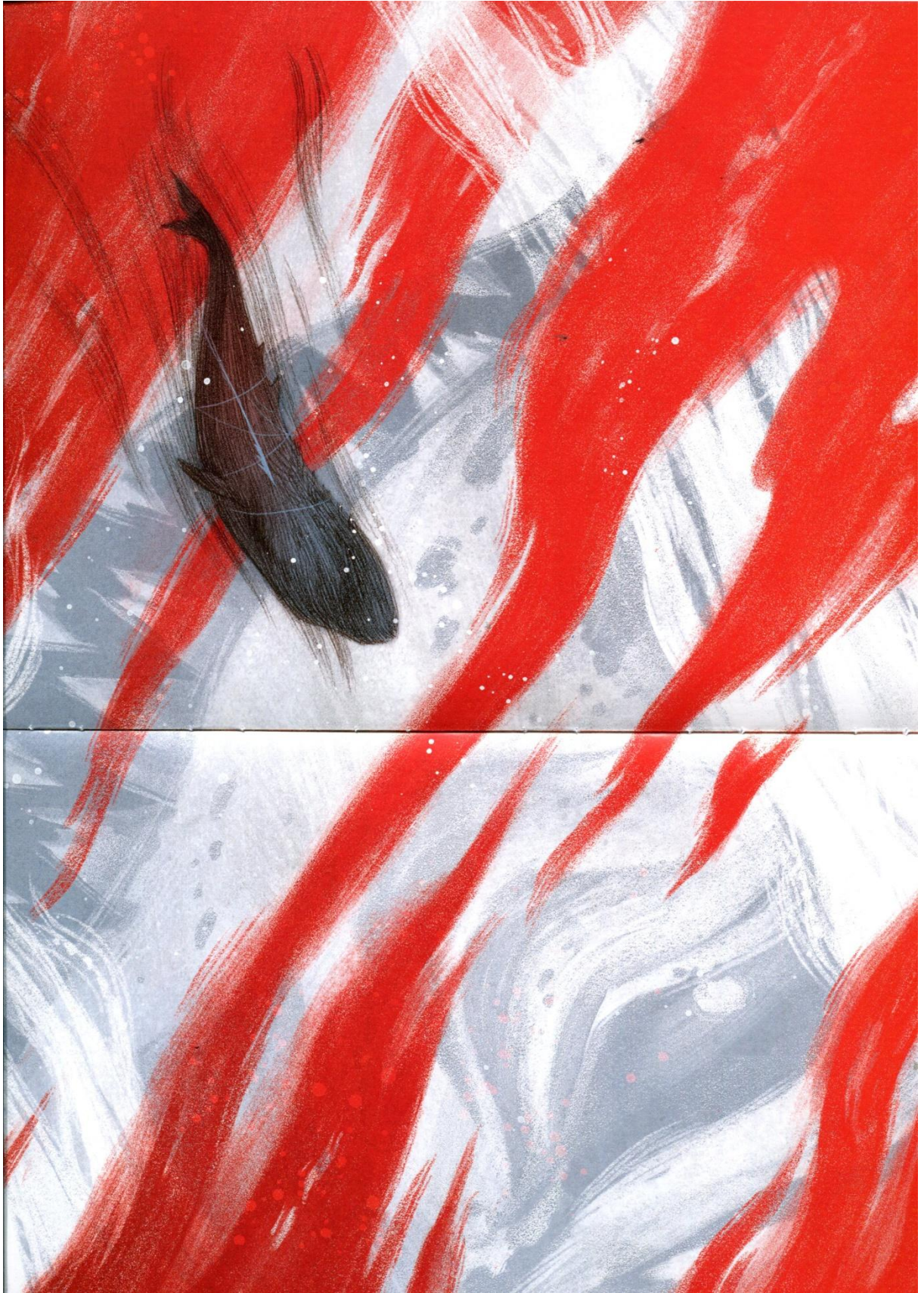
Sám ďábel mě poctil svým pohledem.

Co o tom mohu říct? Jak to mohu vysvětlit? Hruza, ale zároveň *síla*, jakou vyzařoval...

A já musím ke své hanbě přiznat, že mě veškerá vůle opustila. Dívala jsem se do těch očí a sledovala jsem, jak ke mně natahuje ruku, ne aby mě chytil, jen mi kynul malíčkem, ať jdu blíž.

Proč? Abych mu pomohla zabít kapitánku? Abych se od něj nechala zabít sama? Nevěděla jsem to tehdy a nevím to ani teď.

Vím jen tolik, i přesto, jak mi chyběla ocasní ploutev, i když byl oceán kolem krvavý a všude kolem mě byla těla ostatních členů posádky, zamířila jsem k Tobymu Wickovi, že jsem vyslyšela jeho volání, jako by všechna má rozhod-

nutí byla připravena jen pro mne a tohle mělo být poslední...

Jenže v tu chvíli sebou kapitánka znovu trhla. Obrátil svou pozornost opět k ní, ale ať se snažil, jak chtěl, nedokázal se jí zbavit.

To už mu krev tekla i z úst. Stále bojoval s kapitánkou, která ho odmítala pustit a zakusovala se do něj hlouběji a hlouběji, až se celý kroutil.

A v tu chvíli jsem je ztratila. Zmizeli v oblaku houstnoucí krve a voda je odnášela dál a dál ode mě. Zkoušela jsem se sledovat, ale zranění mě zpomalovalo. Ovšem stejně jsem se zastavila až ve chvíli, kdy se z krvavé bouře vynořila kapitánčina celá prsní ploutev.

Tehdy jsem ji viděla naposledy.

Tehdy byl naposledy spatřen i Toby Wick.

Během jediného okamžiku jsem zůstala sama v prázdném oceánu, s poraněným ocasem a bez jediného proroctví. ♦